

el, gas og varme, vi kan se på benzinpriserne, vi kan se på selvangivelsen, vi kan se på ejendomsvurderingerne, og vi kan konstatere, at hver eneste gang der bliver skruet på en skat eller afgift, så peger tallene på bundlinjen nemlig samme vej: færre penge til os, flere penge til skatteministeren.

Under denne regering er skattetrykket steget fra knap 48 pct. i 1998 til næsten 51 pct. i 1999. Forklaringen er egentlig ganske enkel: Regeringen har, som socialdemokratiske regeringer jo har for vane, undladt at holde igen på de offentlige udgifter. Det dokumenterer den faktisk selv. Ifølge regeringens egen budgetredegerelse fra efteråret 1999 er de offentlige udgifter i faste priser steget med over 10 pct., siden regeringen kom til. Det svarer faktisk til 50 milliarder nutidskroner – 50 milliarder ekstra kroner fra os danskere til regeringen, som så til gengæld forsikrer, at vi får meget, meget mere velfærd for pengene. Men det er netop her, regeringen tager fejl.

Forklaringen på den voldsomme skuffelse i den danske befolkning er, at der ikke rigtig er nogen, der sådan mærker de lovede store velfærdsforbedringer. Regeringen har gennem årene med store armbevægelser lovet og lovet; især på kommunernes vegne har man lovet, og løfterne har været talrige: bedre behandling på sygehusene; øget omsorg for vores ældre; bedre integration af de udlændinge i Danmark, der er her. Det er nogle af de områder, hvor realiteterne ikke har stået mål med armbevægelserne.

En ting er, hvad regeringen har lovet. Noget andet er så: Hvad er der reelt sket?

Fra De Konservatives side er vi gået i spidsen for en massiv satsning på sundhed. Det lykkedes os faktisk ved efterårets finanslovforhandlinger at skaffe 495 mio. kr. til kræftområdet. Det er vi glade for. Og det lykkedes os også året før at presse regeringen til at indføre behandlingsgaranti for en række sygdomme.

Der er ingen tvivl om, at det er en linje, Det Konservative Folkeparti vil fortsætte også ved de kommende finanslovforhandlinger. For mig og os konservative står det fuldstændig klart, at befolkningen ikke er det fjerneste i tvivl om, hvor de ekstra skattekrone skal bruges: De skal bruges på sundhed. De skal bruges på uddannelse. De skal bruges på omsorg for vores ældre. Det er det, som står højest på listen.

Og det er netop det, der er regeringens problem. Regeringen har jo ikke prioriteret. Der er tværtimod sket det modsatte. Udgifterne er stil-

le og roligt steget på alle områder. Satsningen på sundhed, socialvæsen og undervisning har jo været yderst begrænset, hvis vi f.eks. sammenligner med områderne miljø og energi. Det er jo denne laden stå til, denne manglende evne til at foretage prioriteringer – sætte hælene i nogle steder og give lods andre steder – der er det afgørende problem ved regeringens politik.

Det er måske forkert at sige, at pengene fosser ud af statskassen, men det er da i hvert fald et faktum, at de siver ud mellem fingrene på finansministeren. Det mest foruroligende er imidlertid ikke de skattestigninger, vi allerede har set, langt værre er: Hvad kan vi forvente os de kommende år?

Indtil nu har regeringen haft højkonjunkturer i ryggen. I de sidste 7 fede år, siden 1993, er der kommet 150.000 flere i arbejde. Eksportmarkederne har haft gode tider. Det har øget skattegrundlaget og reduceret udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse. Alligevel er skatterne steget kraftigt. Medvindsgarantien er udløbet. Selv under gunstige konjunkturer vil beskæftigelsen sandsynligvis falde, simpelt hen fordi der bliver færre mennesker i den erhvervsaktive alder. Spørgsmålet er enkelt: Regeringen har været nødt til at sætte skatten op under en højkonjunktur. Kan vi så stole på, at regeringen vil holde skatten i ro under en lavkonjunktur? Svaret er lige så enkelt: Nej, det stoler vi ikke på.

Vi ved, at skattestigninger, uanset hvilken forklædning de så får, er den eneste vare, regeringen har på hylderne. Selv regeringen er efterhånden ved at erkende, at personskatterne og erhvervsskatterne har nået smertegrænsen. Derfor må vi vel forvente, at man med stadig stigende nidkærhed vil stramme skatterne på ejerboligen og privatbilen.

Fra konservativ side ønsker vi at gå en helt anden vej. Vi mener ikke, at danskerne skal straffes for at eje deres egen bolig eller køre i deres egen bil. Sådan foregår det åbenbart for øjeblikket. For tredje år i træk kan landets 1,3 millioner boligejere se frem til et klækkeligt skattesmæk. Den nye ejendomsværdiskat og de stigende ejendomsvurderinger betyder jo, at skatterne på ejerboligerne atter stiger.

Siden pinsepakken fra 1998 er beskatningen af boligejerne steget til 9 mia. kr. Det er faktisk 3 mia. kr. mere, end regeringen selv havde regnet med. Det betyder nu, at boligejerne betaler mere til statskassen, end de får i fradrag for deres rentebetalinger. Men kan vi mærke de her ekstra milliarder på vores velfærd? Jeg tror nok,